

ning, her ideligt at sige, at Gagerne ere smaa. Man overseer derved aldeles, at Landmændene, de Skatteydende, have Mindre at leve af. Jeg gjentager det, og det kan ikke gjentages ofte nok, at de Mænd i Staten, som yde store Afgifter, navnlig i Forhold til deres Indtægter, have i Gjennemsnit mindre at leve af. Det er Noget, man maa holde fast. Man siger, de kunne ikke overkomme deres Afgifter. Ja, de kunne maaskee ikke sende deres Søn i det v. Westenske Institut; men hvad maa den gjøre, der yder Skat? han maa sætte sin Søn i en Almueskole og takke Gud, om han finder en, som er nogenlunde brugbar. Jeg nævner det kun for at henlede Opmærksomheden paa, at en stor Deel af de Grunde, hvorfor man siger, at Folk ikke kunne ernære sig med de Indtægter, de have, ligger deri, at de stille høiere Levefordringer, end deres Indtægter ere beregnede paa. Jeg udbreider dem det slet ikke, Enhver gjøre i den Henseende, som han vil; men saa maa han heller ikke komme her for ved Hjælp deraf at tiltvinge sig mere. Man maa ogsaa holde fast ved en anden Betragtning, og det er vigtigt, at den ikke glemmes. Det er ikke saa, naar man siger — og saaledes har man sagt her, — at Lønningerne ere satte med Hensyn til andre Forhold. Lønningerne ere stadigt i mange Retninger, navnlig i Alt, hvad der umiddelbart er under Regjeringscollegierne, vorede siden 1848. Gjennemgaa vor Finantslov, og man skal see, at Lønningerne ere i 1849 og 1850 vorede, ja, de ere stegne saaledes, at der i enkelte Contoirer ikke findes Een mere, der i den samme Stillings havde mindre den Tid, her er Tale om. Det er Noget, som Rigsdagen skal have Anerkjendelse for, at den i den Henseende har været overordentlig villig; den har taget Hensyn til Forholdene, og alle Gageringer ere stegne derefter. Vi vende nu tilbage igjen til det egentlige Dyrtdsspørgsmaal og komme da til det, som tidligere har været omtalt. Er det rettest at give Tillæget eengang for alle, eller er det rettest at give det maanedsviis for et vist bestemt Tidsrum? Jeg maa i den Henseende bemærke, at jeg troer, at den ærede Finantsminister har misforstaaet mig. Det forekommer mig,

som om han havde opfattet det saaledes, at jeg ingen Grundse har sat for det maanedlige Tillæg, medens han meente, at det var bedre, ved at give en samlet Sum at begrænde Fordringen. Dersom det er saa, saa var det en Misforstaaelse. Jeg har sagt: Lader os give et maanedligt Bidrag, indtil en vis Maalestof — som jeg fremhævede — viser, at nu bør dette Bidrag høre op. Jeg tog som Maalestof den Artikel, der udgjør en saa væsentlig Livsformødenhed, og hvis fordyrede Pris egentlig er den, som har fremkaldt hele Dyrtdsraadet, og det var Kornvarer. Jeg sagde: lader os give et maanedligt Tillæg indtil den Tid, da Kornvarer opnaae en Middelspris, saa at 3 Edr. Sæd af de forskjelligge Arter igjen komme ned til  $5\frac{1}{2}$  eller  $5\frac{1}{2}$  Rbd., eller hvad man vil sætte det til. Det er altså ikke nogen Ubegrænsning; vil man hellere have en Begrænsning paa den anden Maade, saa lader os sige: vi sætte den for 5 eller 6 Maaneder, eller lader os sætte den, om det skal være, længere, men lader os ikke komme til at udbetale i samlet Sum et saa stort Beløb, som f. Ex. det, her kan være Tale om — thi jeg troer, at der kan findes Gageringer, der kunne skaffe henved 175 Rbd. i en samlet Sum. (Finantsministeren: Nei! 145). Der blev nævnt 145 Rbd. Ja, saa er det allensals for meget i en samlet Sum ligeoverfor en Gage af under 800 Rbd. Dette er formeget at lægge paa een gang i en Enkeltts Haand; det er for fristende til Overdaadighed; det er for vanskeligt til at ubstrække i en længere Tid til at modstaae Dyrtden med. Man vil svare dertil — det kan jeg meget godt fatte, — at det er en Mars-tid, hvor en saadan Sum vil komme tilgode til at indkjøbe Proviant for, saaledes at man kan forsyne sig. En Lieutenant forsyne sig? Kende de ærede Herrer Lieutenanter? Dersom de ikke havde en anden Livsfriffhed end den, der bragte dem til at købe  $\frac{1}{2}$  Fjerding Smør, saa vare de ikke gode Lieutenanter. Og lige stillede med dem er der en stor Mængde af de Mænd, som her er Spørgsmaal om. Og dem ville vi give disse Midler i Haanden til at faae en ny Kjøle for hos en Skræber, hos hvem de ikke mere kunne faae Credit? Det er Feilen. Det er ikke paa den Maade, at vi